

плъзгание и падание, той повличаше и мене.

— Ваше благородие, дайте да ви поведимъ коня, вий съвсѣмъ се изморихте, ми прѣдлагаха услугитѣ си запъхтѣлитѣ и потънали въ потъ опълченци.

Разбира се, азъ не злоупотребявахъ съ тия услуги на опълченцитѣ, защото виждахъ, че и тѣ сами бѣха капнали. Едно ме бѣ само ядъ, че оставихъ Трайко при товарнитѣ конѣе.

Въскачихме се на една доволно висока възвишен-
стъ. Врѣмето продължаваше да е ясно. Слънцето грѣеше,
колкото може да грѣе по коледа. Отъ тукъ се виж-
даше не само Зелено Дърво, Лисата Гора, но и Габрово.
Види се, че Турцитѣ ни бѣха забѣлѣжили отъ Лисата
Гора, защото цѣла тѣлпа отъ тѣхъ се бѣха събрали и
наредили съ фронтъ къмъ насъ. Нѣмаше съмнѣние, че
тѣ глѣдаха нашето движение, което трѣбваше ужъ да
бѣде тайно. Очудвахме се, защо Турцитѣ не откри-
ваха по насъ орждиенъ огънь, когато, по права линия,
разстоянието не бѣ по голѣмо отъ $2\frac{1}{2}$ — 3 версти. Впро-
чемъ, единственното мѣсто, отъ кждѣто можахме да виж-
даме Турцитѣ на Лисата, а вѣроятно, и тѣ насъ,
бѣше тѣзи възвишенность.

Вървятъ опълченцитѣ бодро. Отстанали нѣма но
за туй, повтарямъ, всички потънали въ потъ и запъх-
тѣни. Скоро, обаче, силитѣ ни започнаха да се исто-
щаватъ. Пладнѣ отдавна бѣ минало. Опълченцитѣ вър-
вишката вадяха отъ торбитѣ си сухари и гризяха. Най
насетнѣ, опълчението бѣ спрѣно за почивка.

Офицеритѣ отъ дружината се събраха въ кржжокъ.

Азъ много бѣхъ огладнѣлъ, та и другаритѣ не
бѣха сити, но за жалостъ нѣмаше какво да се яде:
всичкитѣ закуски бѣха изѣдени въ Топлишъ.

— Ний сега ще сме, както се казва, „на пищѣ Св.
Антония“, забѣлѣжи шеговито добродушния Майоръ Чи-
ляевъ. Впрочемъ, сухари ще се намѣрятъ, прибави той.

— Заповѣдайте, ваше високо благородие, сухари,
ний си ги имаме достатъчно. Ето и сиренъе, мѣсце и
пр. взеха да прѣдлагатъ опълченцитѣ, които чуха, когато
Майоръ Чилевъ каза, че сухари има.